

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Andragende Nr. 1, der af et Mindretal i Finansudvalget er foreslaaet henvist til mig, maa jeg fraraade. Der er af Administrationen givet den paa-gældende Enke paa et Par Kroner nær alt det, som man efter Loven kan give hende; man maa nemlig efter den gældende Lov ikke give hende mere end en vis Del af den Pension, der, hvis hun havde været pensionsberettiget, vilde have tilkommet hende, og dette vilde kun have været 78 Kr. 17 Øre. Naar man saa er gaaet til 75 Kr., tror jeg, ærede Medlemmer ville erkende, at man er gaaet saa højt, som der er Rimelighed i — og det er sikkert heller ikke for de 3 Kr. 17 Øres Skyld, at vedkommende Mindretal har stillet Forslaget —, og saa kan jeg ikke gøre mere ved Sagen, thi gaa udenfor Loven kan jeg ikke. Nu forstod jeg ogsaa af begge de ærede Medlemmer, som have talt om den Ting, at Meningen kun var at henstille til mig at tage under Overvejelse ved Lejlighed, om ikke disse Understøttelser kunne gøres noget højere. Jeg skal derom sige, at jeg i Øjeblikket savner Overblik over, hvor meget det i saa Henseende i Virkeligheden drejer sig om; jeg har ikke alle de Regler præsent, som vi have om disse Understøttelser, men jeg skal gerne erklære, naar det kan tilfredsstille de ærede Medlemmer — idet jeg dog fraraader Henvisningen, hvis de fastholde den —, at jeg, naar Lejlighed gives, skal tage Spørgsmaalet under Overvejelse. Med Hensyn til Andragende i Betænkningen under Nr. 7, der af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Jungersen) er foreslaaet henvist, ikke til min Undersøgelse og Overvejelse, men rent og purt, skal jeg sige, at det er jo et gammelt Spørgsmaal, som jeg gentagende har udtalt mig om her i Tinget, dette at omdanne Billetsalgsstedet ved Sønderkov til Holdeplads. Jeg har før udtalt, at det Tidspunkt sikkert en Gang vil komme, da dette Ønske burde imødekommes, og jeg vil ogsaa sige, at det egentlig kun er paa Grund af særlige Omstændigheder, at jeg ikke allerede har søgt fornøden Bevilling til at imødekomme det, det er den særlige og ganske vist saare uheldige Omstændighed, at en saadan Omdannelse paa det Sted, hvor Billetsalgsstedet nu ligger, vil koste 83,000 Kr. — ikke 73,000 Kr., som det ærede Medlem nævnte. Det ville sikkert alle ærede Medlemmer give mig Ret i, at det er, vi kunne vel nok sige, en urimelig stor Sum at give for Omdannelsen af dette Billetsalgs-

sted til Holdeplads. Skulde det derfor ske, maatte man sikkert søge et andet Sted at lægge Holdepladsen paa, hvor det kan gøres for mindre Bekostning. Et saadant Sted har man ogsaa fundet ved Enggaard, tror jeg, det hedder, som ligger noget Vest for Sønderkov, dog sikkert noget mere end nogle Hundrede Alen, som de ærede Medlemmer nævnte. Jeg tror, det er henimod en Fjerdingvej. Der vil det være langt billigere, og der vil det ikke blot gøre overfor Statsbanerne Fyldest i samme Grad som ved Sønderkov, men snarere i noget højere Grad, siges der fra Generaldirektionens Side, fordi det Punkt passer bedre for Togenes Krydsning end selve Sønderkov. Imidlertid er det jo klart ogsaa for mig, at det vil gøre en væsentlig Forandring for Beboerne, der nu benytte Sønderkov, om dette Billetsalgssted blev nedlagt og det hele flyttet hen til det andet Sted, og det er denne Tvivl, som har afholdt mig fra, i den senere Tid i alt Fald, at tage bestemt Standpunkt til Spørgsmaalet. Det beder jeg derfor de ærede Medlemmer, som have talt for dette Forslag, at overveje. Er det virkelig det, Befolkningen ønsker, at vi skulle nedlægge Sønderkov som Stoppested, slette det ud af Tilværelsen som Billetsalgssted, og oprette en ny Holdeplads ved Enggaard, skal jeg gerne tage det under fornyet Overvejelse, men selve Andragendets Henvisning, som det foreligger, maa jeg fraraade.

Andragendet under Nr. 17 i Betænkningen, som hele Udvalget foreslaar henvist til min Overvejelse, kan jeg modtage. Naar jeg har afslaaet dette Andragende fra forhenværende Baneformand P. Kristensen om en forhøjet Understøttelse, er det, fordi jeg efter Loven ikke har kunnet imødekomme hans Andragende efter det Tidspunkt, hvorpaa han blev afskediget. Ifølge den Lov, som da gjaldt, nemlig Loven af 1892, har han faaet den højeste Pension, der overhovedet kunde tilkomme ham, men ganske vist var det paa et saa uheldigt Tidspunkt, han gik af, som den ærede Ordfører (Nørhave) omtalte; havde han bare kunnet holde ud et Par Maaneder endnu, saa havde han faaet omtrent det dobbelte i Pension, thi da traadte den ny Lov af 26. Marts 1893 i Kraft. Imidlertid staaer der ikke i denne Lov, at den har tilbagevirkende Kraft, det har Lovgivningsmagten i sin Tid ikke villet give den. Jeg har derfor ingen Hjemmel til at give den det og har altsaa maattet svare, som jeg gjorde, og jeg vil sige, at jeg er ikke uden